

Ver van huis geloven? Leren van Daniel

Ds. Dirk de Bree (ddebree@solcon.nl)

"Natuurlijk mis ik mijn familie en de mensen van mijn kerk. Maar ik mis vooral mijn taal. Om in mijn eigen taal te horen over God en de Bijbel, om samen met anderen te zingen in het 'Urdu'."

Aan het woord is één van de Pakistaanse christenen die de diensten van Cross Culture Nieuwegein bezoekt.

Cross Culture Nieuwegein wil een (geestelijk) thuis zijn voor zogenaamde 'nieuwe Nederlanders'. Christenen die om wat voor reden dan ook hun moederland hebben verlaten om zich in Nederland te vestigen. Veel van deze christenen vinden het moeilijk om hun geloof in Nederland vorm te geven. Ze vinden moeilijk aansluiting bij bestaande Nederlandse kerken. Ze missen de vertrouwde gebouwen, gebruiken, liederen en de eigen taal.

Wij kwamen er in Nieuwegein achter dat veel migrantenchristenen niet meer naar een kerk gaan. Het blijkt vervolgens moeilijk om te blijven geloven. Juist samen met deze ontheemden vormen we een nieuw geestelijk thuis en bouwen we aan een kerkelijke gemeenschap waar mensen uit alle volken zich welkom weten.

Toch zal het gemis van het thuisland blijven. Hoe we ook ons best doen in het samen luisteren naar de Bijbel, naar elkaars tradities en behoeften, we zullen steeds compromissen moeten sluiten.

Onlangs thematiseerden we dit dilemma in een kerkdienst. We lazen het verhaal van Daniel en zijn verplichte emigratie naar Babel. Een jongen nog (16 jaar?), losgescheurd van zijn familie en van zijn volk. Een migrant, vol trauma's over wat zijn vijanden gedaan hebben in zijn land. De tempel in puin! Het tempelgerei meegevoerd naar het nieuwe land, voor de nieuwe god. Daniel, die vervolgens verplicht opgeleid wordt om te dienen aan het hof. Het hof van de koning die deze trauma's heeft veroorzaakt. Hij krijgt een nieuwe naam, Beltesassar (de god Bel beschermt mijn leven) en heet voortaan niet meer Daniel (God is mijn rechter). Alles is erop gericht om zo snel mogelijk zijn oude identiteit, zijn volk, zijn God, zijn identiteit te vergeten.

Hoe kun je in een dergelijke situatie, in een vreemd land, je geloof behouden?

De mensen bij Cross Culture blijken zich makkelijk in te kunnen leven in het verhaal van Daniel. Sommige zijn gevlucht voor IS uit Syrië, anderen voor moslimdreiging uit Pakistan, weer anderen vanwege de politieke situatie vanuit Afrikaanse landen. Ik zie het aan de gezichten – zij weten wat het is om plotseling huis en haard achter te moeten laten. Ik lees het verdriet in hun ogen. Dat diepe verlangen naar huis. Die diepe behoefte naar erkenning.

We delen wat verhalen over de vervreemding in Nederland, maar ook hoe we elkaar kunnen helpen om toch vol te houden in geloof.

We leren lessen van Daniel, die samen met zijn vrienden kiest om de Joodse spijswetten te houden. Samen staan ze sterk! Veel moeten ze opgeven in hun nieuwe land, maar hierin blijven ze trouw. Met gevaar voor hun eigen leven laten ze de gerechten van de koning staan. De Here God zegent hen. Ze zien er gezonder uit dan de anderen. Ze blinken uit in kennis en wijsheid. Daniel en zijn vrienden zetten vervolgens met hart en ziel in voor hun nieuwe land. Daniel dient Babel 70 jaar lang!

We leren van Daniel dat het goed is om trouw te zijn in bepaalde gewoonten, tradities en rituelen, waarmee je je onderscheid van anderen.

Hoe kun je blijven geloven in een vreemd land?

Door met elkaar trouw te zijn in gezamenlijke ontmoetingen, kerkgang, Bijbelstudie en gebed. Door elkaar aan te sporen om zichtbaar te maken in onze levens dat we horen bij een andere koning. Maar ook door met elkaar het goede te zoeken voor ons land en voor onze stad.

En ineens beseffen de Nederlandse bezoekers van Cross Culture dat Daniel ook over hen gaat. We realiseren ons dat we in zekere zin allemaal vreemdelingen zijn.

Vreemdelingen, omdat we een ander burgerschap hebben (Fil3:20), omdat we op aarde niet meer thuis zijn (1Petr2:11). Vreemdelingen, omdat onze identiteit vast ligt in onze Zaligmaker en Heer, Jezus Christus.

Ik besef dat de ontmoeting met mijn ontheemde broeders en zusters mij weer dieper inzicht geeft in deze Bijbelse werkelijkheid.

Het is dan ook weldadig om tot slot van de dienst ons oudste gemeentelid uit te nodigen om voor ons te bidden. Geboren en getogen in Papua, tot geloof gekomen door het werk van Nederlandse zendelingen, jaren geleden als politiek vluchteling welkom geheten in Nederland en nu bidt hij hartstochtelijk voor Cross Culture, voor de Nederlandse kerken en voor ons land. Ik weet me gezegend door hem en door al die anderen die de Here op onze weg heeft gebracht!

Zie voor meer informatie cross-culture-nieuwegein.nl